

Trăind din credință

– O discuție cu tineri creștini –

Cel drept va trăi din credință (Evrei 10:38, ASV).

Am întâlnit mulți credincioși și adeseori am discutat împreună cu ei diferite probleme spirituale. Între aceste multe probleme, una pare a fi comună majorității creștinilor și este considerată a fi greu de învins. De ce uneori viața lor spirituală pare a fi uscată și searbădă, pe când alteori ea se prezintă plină de bucurie și de trăiri înalte. Deși se poate că nu au avut o experiență a „celui de-al treilea cer”, totuși ei au cunoscut ceea ce s-ar putea numi o experiență a înălțimilor. Ei se întreabă cum ar putea învinge perioadele de uscăciune și să se mențină într-o stare de bucurie și inspirație continuă. Cât de mult tânjesc ei după o viață trăită ca într-o revărsare neîntreruptă. Și astfel să poată să cânte „aleluia” întreaga viață. Așa se prezintă, deci, problema pe care mulți credincioși doresc să o rezolve.

Acest fel de viață care oscilează între uscăciune și bucurie este ceea ce, în mod obișnuit, este numit de credincioși o viață purtată de valuri sau o experiență spirituală când sus, când jos. În funcție de sentimentele lor, mulți creștini trăiesc odată pe înălțimi, altădată în cele mai adânci văi. Uneori sunt purtați încoace și încolo de valuri, alteori umblă pe apă. Câteodată sunt sus, altădată sunt jos.

Aproape toți creștinii sunt conștienți că viețile lor sunt invadate de sușuri și coborâșuri subite. În anumite zile se simt atât de bucuroși încât se pot ruga ore întregi fără a se obosi. Când depun mărturie despre Domnul, ar putea să vorbească fără oprire. Cu cât vorbesc mai mult, cu atât *pot* să vorbească și mai mult. Dacă ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, îl găsesc atât de interesant încât ar putea să-l asculte la nesfârșit. Sau dacă citesc Biblia, aceasta are un gust

foarte dulce pentru ei, este ca mierea. Dar în alte zile, totul pare a fi luat o întorsătură înspre rău. Nu pot să sesizeze ce deosebire este între a te ruga și a nu te ruga. Găsesc că citirea Bibliei este o îndeletnicire anostă și plictisitoare, ca și cum această Carte ar fi doar cerneală neagră pe o hârtie albă. Când se întâlnesc cu alți oameni, se simt neliniștiți dacă nu depun mărturie; și atunci se forțează să spună câteva cuvinte de genul: „*Crede în Domnul Isus și vei avea viață veșnică*” – dar în inimile lor ei se simt așa de apatici de parcă nu ar avea nimic de spus. În asemenea perioade aride, toate lucrurile sunt făcute din obligație. Ei nu experimentează bucuria de a te apropia de Domnul, și totuși știu că trebuie să vină la El. Rezultatul este că se silesc să se apropie de Domnul.

Acest gen de viață creștină pare a-și găsi corespondentul pe tărâmul natural. Dacă este undeva un vârf de munte, trebuie să fie și o vale adâncă. După o furtună cu valuri uriașe, suprafața mării devine calmă. Obișnuindu-se cu asemenea experiențe, mulți creștini cred că este imposibil pentru cei credincioși să depășească o asemenea existență șubredă și să ajungă la o stare de liniște și încredere. Noi suntem sortiți, cred acești creștini, unor asemenea experiențe de suișuri și coborâșuri pe parcursul întregii noastre vieți. Dar este și un alt grup de creștini, care afirmă că nu trebuie să ducem o asemenea existență de deal-vale, căci experiența creștină poate să fie fermă și constantă ca o linie dreaptă. Totuși, dați-mi voie să spun că nici creștinul care duce o viață de suișuri și coborâșuri, nici cel care se așteaptă să aibă o experiență în linie dreaptă nu au dreptate sută la sută.

Dacă vrem să aflăm principiul într-o anumită chestiune, trebuie mai întâi să adunăm experiențele spirituale ale unor grupuri de oameni și apoi să încercăm să trasăm o regulă care să fie comună tuturor. De exemplu, pentru a trage o concluzie în legătură cu o boală anume, trebuie să-i examinăm simptomele și efectele pe sute sau chiar mii de oameni bolnavi de aceeași maladie. Dacă investigațiile făcute pe toți bolnavii relevă același început și același sfârșit, putem să ajungem la o concluzie comună în privința bolii respective. Să

investigăm, așadar, originea felului de viață deal-vale în experiența creștinului obișnuit și să deducem de aici o regulă definitorie.

Știm că viața unui credincios începe atunci când el este mântuit. Când cineva este născut din nou, este el foarte trist? Din contră, este cât se poate de fericit, pentru că în ziua în care un om găsește o comoară, el este, în mod normal, foarte bucuros. Același lucru este adevărat și în legătură cu cei proaspăt mântuiți. Ziua în care cuiva i se spune că, prin credință în Isus Cristos, el a primit viață veșnică – trecând din moarte la viață, și, astfel, nemaifiind osândit – este cea mai fericită zi din viața lui. Totuși, aș vrea să vă întreb dacă această fericire durează veșnic. Nu, ea durează doar un timp. Asemenea sentimente de fericire vor dispărea în cele din urmă. Totuși, cât vor dura? Aceasta depinde de om. Din ceea ce eu am putut să observ, o asemenea stare de euforie, de fericire rareori ține mai mult de câteva săptămâni. De obicei ține o lună sau două. Mai devreme sau mai târziu, sentimentul de bucurie al mântuirii va păli.

Să presupunem că tragem o linie pentru a reprezenta experiența noastră de viață ca și creștini. Ce se află deasupra liniei poate fi etichetat ca bucurie, ce este sub linie poate fi etichetat ca uscăciune. Și să mai spunem că avem aici un om care a cunoscut timp de mai multe luni bucuria de a fi mântuit. Dar într-o dimineață, pe când citea Biblia, se ruga și avea părtășie cu Dumnezeu așa cum obișnuia să facă până atunci, a constatat că bucuria lui nu mai era la fel ca cea de ieri. Cumva parcă scăzuse. Este foarte adevărat că după ce au fost mântuiți, unii credincioși trec prin persecuții și tratamente aspre, alții trebuie să se ocupe de rezolvarea unor situații izvorâte din traiul lor păcătos dinainte, precum restituirea unor lucruri sau cererea de iertare – și totuși, ei au o bucurie negrăită care compensează cu mult toate pierderile. Fără îndoială, oricine trebuie să fie plin de bucurie atunci când este mântuit; chiar și Dumnezeu se bucură de fiecare persoană mântuită. Dar oare nu a fost adevărat în experiența ta că, la câteva luni de la convertire, bucuria ta a început, treptat, să pălească? Nu te-ai mai simțit tot așa de fericit ca la început. Imediat după ce ai fost mântuit, citirea Bibliei era o desfătare pentru tine.

Deși nu înțelegeai multe lucruri, totuși era o bucurie pentru tine să o citești. În acele zile, nu ți se părea prea mult să citești zeci de capitole pe zi. La fel era și cu rugăciunea. Erai cât se poate de fericit să te rogi. Fie că rugăciunile îți erau ascultate sau nu, totuși, îți plăcea să te rogi. Puteai să te închizi ore întregi într-o cameră și să ai părtașie cu Dumnezeu. Uneori poate ai sărit de bucurie. Dar acum toate acestea sunt de domeniul trecutului; căci astăzi nu te mai simți nicidecum plin de bucurie. Ești trist.

La acest punct din experiența ta spirituală, pot să vină asupra ta două ispite: una poate veni de la vrăjmaș, și anume, Satan te va acuza spunându-ți că ai căzut, sau chiar că nu ești mântuit; cealaltă poate veni din tine însuși, pentru că s-ar putea să tragi concluzia că, din moment ce ai căzut, înseamnă că ai săvârșit undeva vreun păcat – dar oricât cauți să afli unde ai păcătuit, nu poți găsi nimic concludent. Totuși, starea neroditoare, de uscăciune persistă.

Adeseori însă asemenea uscăciune nu durează mult. Uneori încetează după una sau două săptămâni, iar alteori poate să țină doar trei sau patru zile. De îndată ce perioada secetoasă dispare, bucuria revine. În acel interval de uscăciune, citirea Bibliei și rugăciunea erau parcă trase cu forța din tine, ca și cum ai fi încercat să reciți ceva ce nu-ți mai aminteai. Dar acum simți că părtașia ta cu Dumnezeu este reînnoită și proaspătă. Totuși, modul cum s-a făcut această restabilire, rămâne pentru tine o taină. De aceea te hotărăști să fii mai atent în a-ți păstra bucuria. Trebuie acum să-ți mobilizezi întreaga putere pentru a nu pierde acest sentiment înălțător. Vei fi mai veghetor în citirea Cuvântului lui Dumnezeu, în rugăciune și în a mărturisi altora.

Cu toate acestea, la puțin timp bucuria îți dispare din nou într-un mod surprinzător. Te gândești că astăzi ai citit Biblia și te-ai rugat și ai mărturisit altora la fel de mult ca și ieri, ba chiar mai mult; atunci de unde această deosebire mare între cele două zile? De ce, te întrebi, ieri ai avut bucurie și azi nu mai ai? Într-o asemenea stare, nu mai ești sigur de tine însuși – nu ești sigur nici chiar de Dumnezeu și de Isus Cristos. Și atunci faci una dintre cele mai mari greșeli din viața ta: te gândești

că ți-ai pierdut puterea spirituală și ai căzut. Deși continui să te rogi, o faci într-un mod superficial; deși citești Biblia, o faci foarte pe scurt; și deși mărturisești altora, aceasta este ceva forțat. Ceea ce te nedumerește este faptul că, după câteva zile sau săptămâni, bucuria de mai înainte se reîntoarce la tine. Iarăși găsești plăcere în tot ce faci. Chiar dacă nu este experiența celui de-al treilea cer, ai, totuși, experiența vârfului de munte. Dar ceea ce devine și mai de neînțeles pentru tine este că după un timp cazi din nou într-o stare de uscăciune și nerodire. Din această cauză nu poți să nu trași această concluzie, și anume că viața este de fapt plină de fluxuri și refluxuri. Dacă cineva te-ar întreba despre starea ta spirituală, mai mult ca sigur că i-ai răspunde că viața ta este plină de sușuri și coborâșuri. Ceea ce tu consideri că ar fi un suș este atunci când citești Biblia, te rogi și mărturisești altora cu bucurie și plăcere; ceea ce socotești a fi un coborâș este atunci când te simți uscat și lipsit de dorința de a face aceleași lucruri. Aceasta este ceea ce tu numești o viață când sus, când jos.

Acum să vedem cum este posibil ca un credincios să ajungă în aceste stări de deal-vale. Dacă vom putea afla cauza, vom obține și vindecarea. Cercetând experiențele multor oameni născuți din nou, eu cred că putem descoperi o lege de bază, și anume că bucuria descrește de la mult la puțin, în timp ce uscăciunea crește de la puțin la mult. Intensitatea bucuriei scade treptat (deși bucuria devine tot mai profundă) și, în completare, perioada de bucurie devine din ce în ce mai scurtă; pe când intensitatea uscăciunii crește cu timpul, iar durata ei devine din ce în ce mai mare (deși uscăciunea devine tot mai superficială). Probabil că prima perioadă de uscăciune ține doar trei sau patru zile; cea de-a doua, o săptămână; a treia, două săptămâni; iar a patra, o lună întregă. Cu alte cuvinte, a doua bucurie este mai scurtă și mai puțin intensă decât prima, dar a doua perioadă de uscăciune durează mai mult și este mai concentrată decât prima. Intervalele de uscăciune devin mai lungi, iar intensitatea uscăciunii crește cu timpul. Toți credincioșii au acest gen de experiență.

Pe scurt, creștinii întâmpină mai multă uscăciune decât bucurie. Este vreun creștin în zilele noastre care să poată spune că bucuria pe

care o are azi o depășește pe cea avută în prima zi când a fost mântuit? Cât de tulburați suntem noi, creștinii, în inimile noastre! Simțim că am păcătuit și că suntem înfrânți. Nu mai avem atâta bucurie câtă am avut atunci când am fost mântuiți. La începutul mântuirii noastre ne simțeam de parcă am fi plutit pe nori și am fi sărit peste vârfuri de munți. Cât de îndrăzneți eram în a mărturisi altora, încă chiar pe străzi. Puteam să citim zilnic 50 sau 60 de capitole din Biblie și să ni se pară totuși puțin. Dar acum sentimentele noastre sunt diferite. Totul este făcut fără entuziasm și din obligație.

Dați-mi voie să spun că aici comitem o eroare fundamentală. Cât de greșit înțelegem noi experiența spirituală: aproape fără excepție, noi toți tragem concluzia că sentimentul de bucurie denotă înălțime spirituală; dar, de fapt, uscăciunea inimii nu înseamnă *neapărat* declin spiritual. Dați-mi voie să ilustrez aceasta în modul următor: când îmi găsesc ceasul pe care-l pierdusem, sunt foarte fericit. Totuși, câteva zile mai târziu bucuria mea nu va mai fi la fel de înflăcărată ca atunci când mi-am găsit ceasul. Și probabil că peste alte câteva zile, această bucurie va fi dispărut cu totul. Dar ceasul nu l-am mai pierdut. Atunci ce s-a întâmplat? Pur și simplu aceasta: ceea ce este acum pierdut nu este ceasul, ci bucuria pe care am avut-o când am găsit ceasul! Dați-mi voie să spun că la fel este și în cazul experienței noastre spirituale. Când cineva Îl găsește pe Mântuitorul și este mântuit, el nu poate fi altfel decât plin de bucurie. (Dacă cineva nu se bucură în momentul în care este mântuit, trebuie să-mi pun întrebarea dacă acea persoană L-a găsit cu adevărat pe Mântuitorul). Dar mai târziu, când își pierde sentimentul de bucurie, cel credincios este tentat să creadă că a pierdut și lucrul de care s-a bucurat la început. Iată ce trebuie să recunoaștem noi toți: că deși sentimentul de bucurie al credinciosului s-a pierdut, obiectul acelei bucurii nu s-a pierdut.

Vă întreb, S-a schimbat Domnul Isus? Nicidecum. S-a schimbat Dumnezeu? Nu, nu s-a schimbat. Ți-a luat Dumnezeu înapoi viața veșnică pe care ți-a dat-o odată? Desigur că nu, pentru că și atunci când te simți înflăcărat, și atunci când te simți uscat, ai aceeași viață

veșnică. Indiferent cât de înflăcărat sau de neinteresat te-ai putea simți, poziția ta rămâne neschimbată, pentru că ceea ce ai primit de la Dumnezeu nu se pierde niciodată. Așadar, eu pot să spun că într-adevăr nu există un asemenea lucru precum starea de deal-vale în viața și experiența unui creștin. (Desigur, aceasta nu se aplică acelor creștini care au păcătuit și au căzut. Ei sunt excepția. Ceea ce s-a spus aici este aplicabil doar creștinilor într-un mod general).

Dumnezeu nu se schimbă niciodată, nici lucrarea Domnului Isus nu cunoaște vreo schimbare, nici Duhul Sfânt nu se schimbă. Viața veșnică pe care ai primit-o este încă acolo. Ceea ce pe parcurs se schimbă sau se pierde este sentimentul de bucurie pe care l-ai experimentat când ai fost mântuit. De exemplu, un copil, privind afară pe geam într-o zi ploioasă, își închipuie, în ignoranța lui, că soarele a dispărut. Atunci îl întreabă pe tatăl său unde s-a dus soarele. Se urcă pe scări ca să aibă o priveliște mai bună, dar tot nu poate găsi soarele. Poate că se urcă chiar într-un turn de pază din apropiere, dar în zadar. Noi, cei mai vârstă, știm că, în realitate, soarele nu s-a schimbat: pur și simplu nori întunecoși l-au ascuns vederii. Ei bine, exact în același mod, Soarele credinciosului nu se schimbă, ci doar sentimentele sale: pe propriul lui cer sunt nori întunecoși, care împiedică lumina Soarelui să ajungă până la el. Dacă cel credincios trăiește în sentimente, cerul lui se va schimba de multe ori și va fi adesea acoperit de nori. Dar dacă el nu se ia după sentimente, cerul lui nu va suferi nici o schimbare. Noi trebuie să trăim deasupra norilor întunecoși ai sentimentelor noastre.

Am spus deja că intensitatea bucuriei descrește și perioadele ei se scurtează pe măsură ce trece timpul, pe când intensitatea uscăciunii crește cu timpul și perioadele ei se lungesc. Acesta este un fenomen obișnuit prin care trec toți creștinii. Nu este nimic accidental aici. Mulți sfinți au aceeași experiență. Dacă aceasta nu este ceva accidental, atunci trebuie să existe o mână care dirijează totul din spate. A cui este mâna aceasta? Este mâna lui Dumnezeu.

Dumnezeu este Cel care face ca intensitatea bucuriei noastre să descrească și să se scurteze în timp. Și tot El este Cel care face ca

intensitatea uscăciunii noastre să crească și să se lungească odată cu trecerea timpului.

În ceea ce-i privește pe creștinii care au păcătuit și au căzut, este normal ca ei să nu aibă bucurie. Iar acei creștini de excepție care Îl caută pe Dumnezeu cu o inimă neîmpărțită de la bun început și care își predau viața fără nici o rezervă, ei experimentează o bucurie specială după fiecare nouă strădanie. De fiecare dată când văd lucrarea lui Dumnezeu, ei cunosc o bucurie deosebită. Atât creștinii din prima categorie, cât și cei din a doua sunt niște rarități. Aici eu vorbesc numai despre creștini în general.

Țelurile lui Dumnezeu

Care sunt țelurile lui Dumnezeu atunci când ne rânduiește asemenea stări în experiența noastră creștină? Ele sunt după cum urmează:

1) *Să îți arate că nu trebuie să faci nimic pentru propria ta plăcere.*

Când ești plin de înflăcărare și de bucurie, savurezi citirea Bibliei. O citești pentru că ea este Cuvântul lui Dumnezeu sau o citești pentru că te delectează? Care este scopul rugăciunii tale? A merge înaintea lui Dumnezeu și a-L căuta pe El doar de dragul Lui, sau a găsi plăcere în rugăciune. Te rogi pentru plăcerea lui Dumnezeu sau îți părăsești îndatoririle tale pentru a te ruga? Dacă ceea ce faci este din ultimele motive, atunci tu faci totul pentru a te satisface pe tine însuși. Țelul tău nu este slava lui Dumnezeu.

În râvna ta, s-ar putea să nu îți dai seama că faci un lucru pentru propria ta plăcere, ci te gândești că îl faci pentru Dumnezeu. Trebuie să reții că atunci când ești mai înflăcărat, de parcă ai fi în al nouălea cer, poate că în realitate ești cât se poate de carnal! De aceea Dumnezeu îți ia bucuria și te pune într-o stare de uscăciune. Cum te simți *atunci*? Rugăciunea, citirea Bibliei și mărturisirea ți se par a fi destul de forțate. Dumnezeu te pune într-o asemenea stare ca să te învețe o lecție; ca să ajungi să-ți dai seama că ceea ce tu crezi în

legătură cu experiența vârfului de munte, și anume că aceasta ar fi ceva cât se poate de spiritual, este, la urma urmei, dictat de eul tău. Ceea ce tu consideri a fi cea mai spirituală dintre experiențe se dovedește a fi, de fapt, ceva carnal. Înainte ai arătat lumii partea rea a cărnii tale, acum arăți partea bună a aceleiași cărni. Dumnezeu dorește să vadă dacă vei continua să te rogi sau să citești Biblia sau să mărturisești altora și atunci când nu este bucurie în viața ta, ci doar uscăciune. Dar El nu vrea ca să ajungi deprimat din cauza aridității, și atunci îți dă încă o dată bucurie. Iar tu încă o dată consideri că viața ta spirituală a atins vârful, și rezultatul va fi că El îți va lua bucuria a doua oară. Dar după puțin timp, Dumnezeu îți dă înapoi puțină bucurie, ca nu cumva să ajungi descurajat de starea ta de uscăciune, lipsită de savoare, și să vrei să renunți la creștinism.

Când cea de-a doua perioadă de uscăciune vine asupra ta, se poate că Dumnezeu te va întreba dacă ai aflat ceva. Tu te gândești că aceasta ți se întâmplă din nou din vina ta. Dar nu acesta este țelul lui Dumnezeu cu aceste stări. Ceea ce El urmărește este să te ajute să discerți dacă tu faci aceste lucruri dintr-o datorie de creștin sau din bucurie. Cu unii oameni probabil că este nevoie de cinci sau șase, șapte sau opt, sau chiar de cicluri repetate de bucurie și ariditate înainte ca Dumnezeu să-Și poată atinge țelul în ei. El vrea ca ei să știe că, de obicei, ei caută bucuria pentru ei înșiși, nu pentru Dumnezeu. Acesta este primul motiv pentru care Domnul ne aplică acest tratament de bucurie-uscăciune.

2) *Să ne educe puterea voinței noastre**. Când treci prin experiența vârfului de munte, ți se pare dificil să faci anumite lucruri? Mai mult ca sigur că nu. Nu-ți cere nici un efort să citești Biblia, să te rogi sau să mărturisești altora. De exemplu, să presupunem că din fire ești un om vorbăreț. Când ești într-o stare foarte înaltă – simțind prezența lui Dumnezeu ca și cum L-ai atinge pe Domnul Însuși – te gândești că ar fi mai bine dacă te-ai închide undeva într-o cameră și n-ai mai

* Puterea voinței despre care este vorba aici este puterea voinței care vrea voia lui Dumnezeu. Ea este întărită de Duhul Sfânt prin exercițiu. – *N.t.*

vedea pe nimeni de dimineața până seara. În asemenea clipe, este ceva aproape instinctiv să încerci să-ți învingi slăbiciunea naturală de a fi vorbăreț. Sau să presupunem, ca alt exemplu, că ești iute din fire și te înfuri repede. Când te afli în stări înalte, poți să-i ierți pe oameni cu ușurință. Dar de îndată ce bucuria ta pălește, reacționezi ca un arici. Înțepi ori de câte ori ești atins. Sau un alt exemplu, în timpul unei perioade de bucurie, nu experimentezi nici o greutate în trăire și lucrare; însă când ajungi într-o perioadă de uscăciune, descoperi că ești confruntat cu o presiune extraordinară în ambele domenii, astfel încât ai nevoie de o mare putere a voinței pentru a citi Biblia, a te ruga, și a mărturisi altora; chiar trebuie să-ți amintești mereu ție însuși că ești dator să împlinești aceste lucruri. Înainte, sub intensitatea sentimentelor înălțătoare de care erai cuprins, puteai să vorbești cinci ore neîntrerupt. Dar acum te simți atât de apatic încât nu ai nimic de spus. Parcă ai avea gura legată atunci când încerci să le spui oamenilor să creadă în Domnul Isus pentru a fi mântuiți. Trebuie să faci eforturi pentru a vorbi. Dacă nu *vrei* cu adevărat să faci unele lucruri, nu ești în stare să le faci.

Acum trebuie să pun o întrebare importantă. Când trecem cu adevărat prin experiențe spirituale? În momentele de mare bucurie, pe înălțimi, sau în timpul perioadelor de secetă, jos în vale? Oare nu atunci când ne aflăm într-o perioadă uscată? Căci în timpul stărilor de înflăcărare, suntem purtați de curentul emoțiilor noastre, deci nu putem vorbi de experiențe spirituale. Dar când ne simțim uscați, trebuie să ne exersăm voința; și astfel, tot ceea ce facem în asemenea situații este făcut de adevărata persoană, de adevăratul eu. Motivul pentru care Dumnezeu ne trece prin perioade de uscăciune este ca să ne facă să ne exersăm puterea voinței noastre.

Dacă, de exemplu, ne urcăm într-o barcă pentru a merge într-o anumită direcție, în mod normal vom ajunge acolo în câteva ore. Când pornim, poate că vântul suflă cu putere. Începem deci să navigăm înspre destinația noastră. Dar la scurt timp, vântul se oprește fără ca noi să fi ajuns deja la locul dorit – încă mai avem câteva ore de navigat. Ce să facem acum? Să vâslim? Sau să aruncăm

ancora și să așteptăm până va sufla din nou vântul? Ei bine, dacă vrem să ajungem devreme la destinație, trebuie să vâslim din toate puterile. În asemenea momente noi vom folosi puterea noastră reală. Aceasta este o ilustrare a celui de-al doilea țel al lui Dumnezeu – de a ne educa să ne exersăm puterea voinței noastre. Când emoțiile noastre sunt stârnite, suntem asemenea unei bărci mânate de vânt – nu trebuie să depunem nici un efort pentru a înainta. O, cum așteptăm noi, credincioșii, ajutorul unui asemenea vânt pe parcursul vieții. Dar într-o barcă purtată de vânt echipajul ar fi inutil. Dacă marinarii ar decide să navigheze numai cu ajutorul vântului și ei să nu facă nimic, cine i-ar angaja? Noi îi mulțumim lui Dumnezeu pentru vânturile puternice ale emoțiilor noastre, pe care ni le dă din când în când ca să ne ducă mai departe. Dar Dumnezeu vrea de asemenea să ne facă să exersăm puterea de înviere pe care ne-a dat-o. Altfel, dacă nu avem sentimentul bucuriei, nu ne vom mișca. Drept urmare, Dumnezeu trimite seceta ca noi să folosim puterea pe care am primit-o la nașterea din nou și să mergem mai departe, chiar și fără ajutorul sentimentelor înălțătoare de bucurie. Și astfel vom fi în stare să navigăm prin viața de creștin și atunci când nu este vânt. Căci puterea învierii se arată mai clar în mijlocul lipsurilor și al morții.

Se poate să ne fie dat ajutorul emoțiilor, totuși nu acesta este țelul lui Dumnezeu, ci este doar parte din procesul prin care ne trece El. Ceea ce El urmărește este să ne educe voința noastră astfel încât, în ceasul cel mai întunecos să putem folosi puterea voinței noastre. Atunci când ne simțim inerți, putem să folosim voința noastră pentru a citi Biblia, pentru a ne ruga și a mărturisi altora. Prin exerciții repetate, puterea voinței va deveni din ce în ce mai mare. Dacă vom merge prin viață doar cu puterea emoțiilor, nu vom face niciodată progrese mari. Motivul pentru care Dumnezeu ne dă sentimente de bucurie este ca să ne ajute să nu cădem în disperare până acolo încât să vrem să întoarcem spatele creștinismului. Dar apoi El va descrește și va micșora treptat bucuria noastră și va mări și va lungi seceta ca să ne exersăm puterea voinței noastre până ce vom ajunge tari.

Dacă privim în urmă la experiențele noastre din trecut, vom observa că bucuria și seceta vin asupra noastră asemenea valurilor. De asemenea, descoperim că nu facem mari progrese în vremuri de bucurie, ci mai mult progresăm în perioade de secetă. Vedem noi înșine cum înaintăm în timpul unei săptămâni de secetă. O, cum credeam că am căzut când viața noastră de fiecare zi era așa de aspră și de insipidă! Însă dacă facem o comparație sinceră a experiențelor noastre, descoperim că progresăm mult atunci când ne simțim slabi și progresăm puțin atunci când suntem plini de bucurie. Când vântul suflă tare și noi navigăm purtați de vânt, ne va ajuta aceasta să ne folosim puterea brațelor? Desigur că nu, pentru că nu este nevoie. Întotdeauna trebuie să apelăm la puterea brațelor când vântul nu bate sau când navigăm contra lui. Progresul nostru depinde mult de felul cum ne exersăm puterea voinței noastre. Când ne simțim uscați, să folosim puterea voinței noastre, spunând: „*Vreau să înaintez*”, și vom înainta într-adevăr. Ce trist că ochii multor credincioși sunt ațintiți asupra acestui centru al bucuriei, crezând că acesta este culmea experienței spirituale; dar ei nu înțeleg că cel credincios face cu adevărat progrese spirituale când umblă în puterea voinței lui.

3) *Să ne facă să învingem stările noastre naturale.* Dacă vei putea învinge sentimentul de ariditate, vei fi în stare să învingi stările tale naturale. Căci senzația de uscăciune și de apatie este cel mai greu de învins. Biruind-o, poți apoi destul de ușor să stăpânești alte stări proprii ție. Cea mai familiară dintre toate stările tale este cea a emoțiilor. Dacă poți să-ți cucerești emoțiile, vei fi biruitor și asupra altor stări. Trebuie să exersezi puterea voinței, spunând: „*Voi citi Biblia, mă voi ruga și voi mărturisi altora*”. Deși poate că trăiești în uscăciune, fără să ai sentimentul ungerii, vei descoperi, totuși, puterea de a învinge tot ce este legat de stările tale proprii, oricât de mare ar părea ceva. Dați-mi voie să spun deschis că oricine nu-și poate învinge stările sale proprii, nu și-a învins emoțiile. Cel care își învinge propriile sale stări, și-a cucerit mai întâi sentimentele sale.

4) *Să ne facă să trăim din credință.* Perioadele de bucurie se scurtează și cele de uscăciune se lungesc. Intensitatea bucuriei scade treptat,

pe când cea a uscăciunii crește – până într-o zi când cele două se întâlnesc ca la confluența a două râuri, astfel încât toate deosebirile dispar. În final, ele vor curge împreună și vor deveni una, fără să se mai poată face distincție între ele. Țelul lui Dumnezeu atunci când ne călăuzește în felul acesta este ca să ne arate că, de fapt, acestea două nu sunt diferite una față de cealaltă. Cu alte cuvinte, bucuria și uscăciunea noastră se contopesc și devin una.

Scopul lui Dumnezeu astăzi este ca cel drept să trăiască din credință și nu prin sentimente. Oricum ne-am putea noi simți, aceasta nu ne dă nimic. Pe unii credincioși Dumnezeu trebuie să-i educe de zece sau chiar de douăzeci de ori pentru a-i face să nu mai trăiască prin puterea emoțiilor lor. El îngăduie ca uscăciunea lor să dureze mai mult și să se intensifice, ca să-i poată duce în punctul de unde să trăiască din credință. Dacă nu ai fost niciodată supus educației Lui, vei descoperi în curând cât de lipsită de orice putere este tăria emoțiilor tale. Căci cel drept va trăi numai din credință.

În fine, dacă într-adevăr vei învăța să trăiești din credință, vei putea trăi viața cea mai plină de bucurie în mijlocul secetei – și viața cea mai searbădă în mijlocul fericirii. Poate că aceasta sună paradoxal, dar este un adevăr în viața spirituală. Dumnezeu ne va călăuzi să trăim viața credinței.

Ce se înțelege prin a trăi din credință? Ne este arătat foarte clar aceasta în cuvintele spuse lui Nebucadnețar de iudeii Șadrac, Meșac și Abed-Nego: „Iată, Dumnezeul nostru căruia îi slujim poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur, pe care l-ai înălțat!” (Daniel 3: 17-18). Ceea ce au vrut ei să spună a fost că ei nu vor fi afectați, nu se vor schimba, chiar dacă Dumnezeu nu-i va scăpa. *Aceasta înseamnă a trăi din credință!*

În zilele noastre, creștinii înclină prea mult înspre o viață a sentimentelor. Dacă Dumnezeu le-ar lua sentimentul bucuriei, ei ar pierde totul. Dar Dumnezeu nu ne spune să trăim prin sentimente, ci ne spune să trăim din credință. După ani de experiență, vă veți

da seama că bucuria și uscăciunea sunt într-adevăr la fel pentru voi. Nici o revărsare puternică de bucurie nu vă va mai influența, după cum nici un moment de uscăciune nu vă va mai afecta. Veți trăi aceeași viață, atât printr-o secetă profundă cât și printr-o mare bucurie.

O, de-am putea să nu facem ca aceia care au o capacitate mică – în bucurie, dansează prin casă; în secetă, udă pereții cu lacrimi.

Dacă trăim din credință, nu vom fi influențați de nici una din aceste atitudini. Totuși, să nu înțelegem greșit, noi nu suntem oameni fără emoții. Noi avem sentimente și de bucurie, și de uscăciune.

Dar nu trebuie să dăm voie acestor simțiri exterioare să ne atingă omul lăuntric; ceea ce am accentuat în acest mesaj către tinerii credincioși este aceasta: bucuria pe care o simte omul din afară nu este aceea prin care se bucură în Domnul omul dinlăuntru, pentru că aceasta din urmă este deosebit de profundă și de neclătinat. Totuși, această bucurie profundă și de neclătinat nu se experimentează pe deplin până ce nu vom putea să controlăm în întregime bucuria exterioară. Domnul să-și împlinească țelurile Sale în noi, ca să trăim din credință și nu prin simțuri.